

(σελ.146)

[...] Φοβόμουν μην κάνω λάθος στο δρόμο. Πέρασα από τη Ρασπάιγ και το δρόμο που κόβει το νεκροταφείο. Φτάνοντας στο τέλος, δεν ήξερα πια αν έπρεπε να συνεχίσω ευθεία ή να πάρω την οδό Φρουαντεβό. Πήρα την οδό Φρουαντεβό. Από εκείνη τη στιγμή, μπήκε στη ζωή μου μια απουσία, ένα λευκό, που όχι μόνο μού γεννούσε μια αίσθηση του κενού, αλλά δεν μπορούσα και να το αντικρίσω. Όλο αυτό το λευκό με τύφλωνε μ' ένα φως ζωηρό, ιριδίζον. Κι έτσι θα'ναι - ώς το τέλος [...]